

αγράμματος

αγράμματος, -η, -ο, επίθ. [<αρχ. ἀγράμματος <α- στερητ. + γράμμα], αγράμματος. **1.** που δεν έχει πείρα στη ζωή, ο ανώριμος, ο άπειρος: «έκανε συνέταιρό του έναν αγράμματο κι ήθελε να κάνει και προκοπή!». **2.** που δεν κατέχει καλά κάτι: «αποδείχτηκε πολύ αγράμματος στο τάβλι».

- άνθρωπος αγράμματος ξύλο απελέκητο, βλ. λ. [άνθρωπος](#).

- την έπαθε σαν αγράμματος, βλ. φρ. την πάτησε σαν αγράμματος. (Λαϊκό τραγούδι: αργά πια σε κατάλαβα, γιατί ήμουν μαγεμένος, και τώρα **σαν αγράμματος την έπαθα**, ο καημένος).

- την πάτησε σαν αγράμματος, έπαθε ζημιά, ξεγελάστηκε σαν να ήταν άπειρος (ενώ ενν., ήταν έμπειρος): «επιτρέπεται εσύ, τόσα χρόνια μέσα στην πιάτσα, να την πατήσεις σαν αγράμματος σε μια τόσο εύκολη δουλειά;».

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας